YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

23 päivänä huhtikuuta 2009 *

Asiassa C-425/07 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 14.9.2007,

AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE, kotipaikka Maroussi (Kreikka), edustajanaan dikigoros T. Asprogerakas Grivas,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään F. Castillo de la Torre ja T. Christoforou, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Rosas sekä tuomarit A. Ó Caoimh, J. Klučka, U. Lõhmus ja A. Arabadjiev (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.10.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.11.2008 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE (jäljempänä AEPI) vaatii valituksessaan kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-229/05, AEPI vastaan komissio, 12.7.2007 antaman tuomion (jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi perusteettomana AEPI:n kanteen, jolla se vaati kumoamaan komission 18.4.2005 tekemän päätöksen SG-Greffe (2005) D/201832, jolla hylättiin valittajan tekemä kantelu, joka koski sitä, että Kreikan musiikkialan lähioikeuksien ja tekijänoikeuksien yhteishallinnointielimet Erato, Apollon ja Grammo olivat väitetysti rikkoneet EY 81 ja/tai EY 82 artiklaa (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asian tausta

2 Valituksenalaisen tuomion 1–12 kohdasta käy ilmi, että esillä olevan asian taustalla olevat tosiseikat voidaan tiivistää seuraavasti.

3 Valittaja on Kreikan oikeuden mukaan perustettu osakeyhtiö, joka harjoittaa toimintaansa musiikkialan immateriaalioikeuksien suojaamisen alalla Kreikassa.

4 Helleenien tasavalta antoi tekijänoikeuksista, lähioikeuksista ja kulttuuriasioista 3.3.1993 lain 2121/1993 (FEK A' 25/4.3.1993; jäljempänä laki 2121/1993). Tämän lain 54 §:n mukaan tekijät voivat antaa immateriaalioikeuksiensa hallinnoinnin tai suojaamisen yhteishallinnointielimille, joiden toimintaa säännellään Kreikan kulttuuriministeriön myöntämällä luvalla. Saman lain 58 §:ssä säädetään, että kyseisen 54 §:n säännöksiä sovelletaan vastaavasti lähioikeuksien hallinnointiin ja suojaamiseen.

5 Valittaja haki lupaa kaikille tekijänoikeuksille ja lähioikeuksille musiikkialalla. Kreikan kulttuuriministeriö myönsi sille kuitenkin luvan, joka oli rajoitettu musiikkiteosten tekijänoikeuksien yhteishallinnointiin.

6 Kolmelle kreikkalaiselle lähioikeuksien yhteishallinnointielimelle, joita olivat Erato, Apollon ja Grammo (jäljempänä kolme elintä), myönnettiin lupa esittävien laulajien ja muusikoiden sekä ääni- ja/tai kuvatallennetuottajien lähioikeuksien yhteishallinnointia varten.

7 Valittaja osoitti 22.3.2001 Euroopan yhteisöjen komissiolle kantelun, joka koski Helleenien tasavaltaa ja kolmea elintä. Se väitti yhtäältä, että viimeksi mainitut olivat rikkoneet EY 81 ja EY 82 artiklaa siltä osin kuin ne olivat syyllistyneet määräävän markkina-aseman väärinkäyttöön ja sopineet yhteistoimintajärjestelyistä sekä yhdenmukaistetuista menettelytavoista (jäljempänä yhdessä kantelun kohteena olleet menettelytavat), ja vaati toisaalta, että Helleenien tasavallan oli vastattava yhteisöjen tuomioistuimessa EY 81 artiklan rikkomisesta sillä perusteella, että laissa 2121/1993 sallittiin kyseisten elinten harjoittavan kantelun kohteena olleita menettelytapoja.

8 Valittaja korosti kantelussaan, että lähioikeuksista maksettava korvaus oli vahvistettu liian suureksi, jopa viideksi prosentiksi kreikkalaisten radio- ja televisioasemien bruttotuloista. Tällainen toiminta on sen mukaan EY 81 ja EY 82 artiklan vastaista ja aiheuttaa sille vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, koska kyseiset yritykset eivät pysty suorittamaan tällaisia liian suuria korvauksia, eikä valittaja näin ollen saa niiltä vaatimiaan tekijänoikeuskorvauksia.

9 Komissio jakoi 7.12.2004 päivätyssä kirjeessä kantelun kahteen osaan oikeudellisten ja menettelyllisten syiden vuoksi; ensimmäinen osa koski Helleenien tasavaltaa ja toinen kolmea elintä.

10 Otettuaan huomioon valittajan väitteet komissio hylkäsi riidanalaisella päätöksellä 18.4.2005 yhteisön edun puuttumisen vuoksi kantelun, joka koski kolmea elintä.

11 Asian kannalta merkityksellisissä perustelukappaleissa, joihin riidanalainen päätös perustuu, todetaan seuraavaa:

”Tapahtuneeksi väitetty rikkominen ei nyt esillä olevassa asiassa ole omiaan aiheuttamaan merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla, koska kaikkien osapuolten kotipaikka on Kreikassa ja koska ne harjoittavat toimintaansa vain siellä. Ei ole näköpiirissä, että tämä tilanne muuttuisi eli että kyseiset kolme – – elintä ryhtyisivät lähiaikoina harjoittamaan toimintaansa muissa maissa, kun otetaan huomioon lähioikeuksien suojaamispalvelujen [markkinoiden] rakenne ja tällaiseen hankkeeseen liittyvät käytännön vaikeudet. Menettelytavoilla, joita on väitetty noudatetun, on lisäksi vaikutuksia vain Kreikan markkinoilla. Musiikin käyttämistä koskevia sopimuksia tehdään vain sellaisten radio- ja televisioasemien ja muiden käyttäjien kanssa, jotka ovat Kreikassa. Kyseisten kolmen – – elimen toimivalta kattaa pelkästään lähioikeuksien suojaamisen Kreikassa, eikä niillä ole käytännössä mahdollisuutta käyttää tätä toimivaltaa tämän maan ulkopuolella.

Näyttääkseen mahdollisen rikkomisen toteen komission olisi toisaalta tehtävä kattava tutkimus kyseisillä markkinoilla vallitsevista olosuhteista ja käytettävissä olevista vaihtoehdoista. On ensinnäkin todettava, että kun otetaan huomioon yhtäältä, että Kreikan lainsäädännössä [vuokraus- ja lainausoikeuksista sekä tietyistä tekijänoikeuden lähioikeuksista henkisen omaisuuden alalla 19.11.1992 annetun neuvoston] (direktiivin 92/100/ETY [(EYVL L 346, s. 61)] mukaisesti) säädetään, että kaikista lähioikeuksista suoritetaan yksi yhteinen korvaus, ja toisaalta, että tapahtuneeksi väitetty rikkominen johtuu siitä, että kyseiset kolme – – elintä esiintyvät käyttäjiin nähden yhdessä periessään tätä korvausta, komission olisi näytettävä toteen sellaisten menettelytapojen mahdollinen olemassaolo ja tehokkuus, joilla yhden yhteisen korvauksen maksamista voidaan vaatia erikseen. Toiseksi komission ei ole pelkästään näytettävä toteen, että näillä kolmella – – elimellä on yhteinen määräävä markkina-asema, vaan sen on yhteisöjen tuomioistuimen asiassa [395/87] Tournier [(Kok., s. 2521, Kok. Ep. X, s. 125)] ja yhdistetyissä asioissa [110/88, 241/88 ja 242/88] Lucazeau [ym.] [(Kok., s. 2811)] [13.7.1989] antamien tuomioiden mukaan tutkittava myös tekijänoikeus- ja lähioikeusmaksujen suhteellista tasoa kaikissa unionin jäsenvaltioissa, niiden määräytymisperusteita, käytettyjä arviointiperusteita ja Kreikan markkinoilla vallitsevia olosuhteita suhteessa muiden Euroopan maiden [markkinoiden] olosuhteisiin.

Lisäksi on todettava, että kantelun tehnyt yhtiö voi esittää moitteensa kansallisille viranomaisille. Se voi erityisesti saattaa asian Kreikan kilpailuviranomaisten käsiteltäväksi. Koska Kreikan kilpailuviranomaisilla on perusteelliset tiedot kansallisten markkinoiden olosuhteista, ne pystyvät täysin käsittelemään kantelun. Paikallisten markkinoiden olosuhteiden yksityiskohtaisen tuntemisen merkitystä lisää se, että kaikilla osapuolilla ja kaikilla musiikinkäyttäjillä, joita asia koskee, on kotipaikka Kreikassa ja että ne toimivat Kreikan markkinoilla. Näillä viranomaisilla on sitä paitsi samanlainen toimivalta soveltaa [EY 81 ja EY 82 artiklaa] kuin – – komissiolla.

Tämän vuoksi on katsottava, että niiden tutkintatoimien laajuus ja monitahoisuus, joita vaaditaan sen toteamiseksi, onko kolmen – – elimen käyttäytyminen yhteisön kilpailuoikeuden sääntöjen mukaista, ovat suhteettomia siihen nähden, että mahdollisen rikkomisen merkitys yhteismarkkinoiden toiminnalle on hyvin vähäinen. Asia ei siten koske yhteisön etua siinä määrin, kuin edellytetään, jotta komissio aloittaisi tutkinnan.”

12 Komissio päätti lopuksi 20.4.2005 lopettaa kantelun sen osan käsittelyn, joka koski Helleenien tasavallan väitettyä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä. AEPI:n tätä viimeksi mainittua päätöstä vastaan nostama kanne hylättiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-242/05, AEPI vastaan komissio, 5.9.2006 antamalla määräyksellä, jota koskeva valitus hylättiin samoin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-461/06 P, AEPI vastaan komissio, 10.7.2007 antamalla määräyksellä.

Asian käsittely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

13 Valittaja esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan kanteensa yhteydessä kaksi kanneperustetta, jotka koskivat kantelun kohteena olleisiin menettelytapoihin liittyvää yhteisön etua koskevaa ilmeistä arviointivirhettä ja perusteluvelvollisuuden rikkomista.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksen kohteena olevan tuomion 38 kohdassa ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä komission toimivallasta sen käsitellessä kanteluja, että kilpailualalla tehtyyn kanteluun liittyvän yhteisön edun arviointi perustuu kunkin yksittäisen asian tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin, jotka voivat vaihdella huomattavastikin tapauksen mukaan, eivätkä ennalta määrättyihin arviointiperusteisiin, joiden soveltaminen olisi pakollista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi, että komission, jonka on huolehdittava EY 81 ja EY 82 artiklan soveltamisesta, edellytetään määrittelevän ja panevan täytäntöön yhteisön kilpailupolitiikan, ja sillä on tätä varten harkintavaltaa kantelujen käsittelemisessä.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa, että arvioidessaan yhteisön etua komission on punnittava väitetyn rikkomisen vaikutusta yhteismarkkinoiden toimintaan, sitä todennäköisyyttä, että komissio voi todeta rikkomisen tapahtuneen, ja niiden selvitysten laajuutta, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi parhaalla mahdollisella tavalla täyttää tehtävänsä valvoa EY 81 ja EY 82 artiklan noudattamista.

16 Esillä olevan asian osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 45 ja 46 kohdassa, että komissio oli riidanalaisessa päätöksessä tukeutunut kolmeen perusteeseen katsoessaan, että kantelun kohteena oleviin menettelytapoihin ei liittynyt yhteisön etua, eli siihen, että kantelun kohteena olevat menettelytavat eivät aiheuttaneet merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla, että komission olisi tehtävä kattava tutkimus kyseisillä markkinoilla vallitsevista olosuhteista näyttääkseen mahdollisen rikkomisen toteen ja että toimivaltaiset kansalliset viranomaiset kykenivät takaamaan kantajan oikeuksien ja etujen suojaamisen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kantaja oli riitauttanut riidanalaista päätöstä koskevan kumoamiskanteensa yhteydessä vain ensimmäisen näistä perusteista.

17 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin siirtyi käsittelemään kyseistä ensimmäistä kanneperustetta ja totesi seuraavaa:

”47 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi on rajoitettava koskemaan kantajan väitteitä, joilla se riitauttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvan vaikutuksen puuttumisen väittäen, että liian suurten maksujen kantaminen lähioikeuksista on menettelytapa, joka on omiaan vaikuttamaan yhteismarkkinoihin EY 81 ja EY 82 artiklassa tarkoitetuin tavoin, vaikka se koskee vain Kreikan aluetta.

48 Tältä osin komissio on katsonut ensinnäkin, että asian kaikilla osapuolilla oli kotipaikka Kreikassa ja että ne harjoittivat toimintaansa siellä, toiseksi, että oli epätodennäköistä, että kolmen – – elimen toiminta voisi laajeta muihin maihin, ja kolmanneksi, että musiikin käyttäjät olivat Kreikan kansalaisia ja että kyseisten – – elinten toimivalta rajoittui Kreikan alueeseen.

49 Aluksi on todettava, että kantajan esittämät tosiseikat ja oikeudelliset seikat eivät voi osoittaa, että kantelun kohteena olleet menettelytavat vaikuttivat jäsenvaltioiden välisiin kauppavirtoihin tavalla, joka voi haitata yhtenäismarkkinoiden tavoitteiden toteutumista. Kantaja on nimittäin tyytynyt viittaamaan taloudellisiin vaikeuksiin, joista kärsivät tekijänoikeuksia hallinnoivat yhtiöt ja musiikinkäyttäjät Kreikassa ja kaikissa jäsenvaltioissa, pystymättä näyttämään toteen omia väitteitään tai edes esittämään näiden toteen näyttämiseen soveltuvia seikkoja.

50 Kantajan väitteestä, jonka mukaan siitä, että kreikkalaisten ja ulkomaisten oikeudenhaltijoiden palkkiot tilitetään Euroopan unioniin sijoittautuneille yhtiöille, aiheutuu merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoille, on todettava, että kolmen – – elimen toimivalta rajoittuu Kreikan alueeseen ja että näin ollen kantelun kohteena olevista menettelytavoista aiheutuneiksi väitetyt vahingot kohdistuvat pääasiallisesti Kreikan alueella musiikkia käyttäviin tahoihin ja kreikkalaisiin oikeudenhaltijoihin.

51 Väitteistä, joiden mukaan yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, että yhden jäsenvaltion alueelle rajoittuvat rikkomiset voivat muodostaa kilpailusääntöjen rikkomisen, on todettava erityisesti, että asioissa, joissa nämä ratkaisut annettiin, jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuva vaikutus johtui joko sellaisesta kansallisten tekijänoikeusjärjestöjen yhteistoiminnasta, jonka vaikutuksena oli se, että jokainen järjestö kieltäytyi systemaattisesti antamasta ulkomaalaisille käyttäjille suoraa mahdollisuutta käyttää ohjelmistoaan (em. asia Lucazeau ym., tuomion 17 kohta ja em. asia Tournier, tuomion 23 kohta), tai siitä, että oli suljettu pois jokainen mahdollinen kilpailija maantieteellisiltä markkinoilta, jotka muodostuivat yhden jäsenvaltion alueesta (yhdistetyt asiat [C-241/91 P ja C-242/91 P], RTE ja ITP v. komissio, [Kok., s. I-743, tuomio 6.4.1995,] 70 kohta). Näin ollen viitatuilla asioilla ei ole yhtäläisyyksiä esillä olevan asian kanssa.

52 Väitteestä, jonka mukaan jäsenvaltioiden välillä olisi yhdenmukaisuutta ja oikeasuhteisuutta koskeva vaatimus lähioikeuksiin liittyvien maksujen alalla, mikä ilmaistaisiin asiassa [C-245/00], SENA, [6.2.2003] annetussa tuomiossa [(Kok., s. I-1251)], on todettava, että tuossa tuomiossa (34 kohta) yhteisöjen tuomioistuin päinvastoin totesi, että ei ole olemassa mitään yhteisön oikeuden määritelmää kohtuullisesta korvauksesta eikä mitään objektiivisia perusteita, jotka oikeuttaisivat yhteisöjen tuomioistuimen määräämään yksityiskohtaisista menettelytavoista tällaisen korvauksen määrittämisessä.

53 Lopuksi väitteestä, jonka mukaan komissio on myöntänyt EY 81 ja EY 82 artiklan rikkomisen, on todettava, että 10.12.2004 päivätystä kirjeestä ja [riidanalaisesta] päätöksestä käy selvästi ilmi, että väite on perusteeton, koska komissio ei ole myöntänyt tällaista rikkomista.

54 Edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei kantaja ole esittänyt mitään konkreettista seikkaa, joka osoittaisi, että yhteismarkkinoilla tosiasiallisesti tai mahdollisesti on merkittäviä häiriöitä.

55 Näin ollen kantaja ei ole näyttänyt toteen, että komissio olisi riidanalaisessa päätöksessä tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että menettelytapojen, joista kantaja oli kannellut, vaikutukset ilmenivät suurelta osin tai jopa kaikilta osin

Kreikan markkinoilla ja että tämän vuoksi menettelytavat eivät olleet omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan EY 81 ja EY 82 artiklassa tarkoitetuin tavoin.

56 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.”

18 Toisesta kanneperusteesta ja erityisesti väitteestä, jonka mukaan komissio ei ollut ottanut kantaa kaikkiin esitettyihin asiakirjoihin ja väitteisiin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että komissiolla oli ainoastaan velvollisuus selostaa ne oikeudelliset seikat, jotka olivat vaikuttaneet ratkaisevasti sen arviointiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan komissio oli ilmoittanut vaadittavalla selkeydellä konkreettiset perustelut kantelun hylkäämiselle (valituksenalaisen tuomion 62 ja 63 kohta).

19 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset

20 AEPI vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– ratkaisee pääasian valittajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämien vaatimusten mukaisesti tai palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, jotta se ratkaisee asian uudelleen ja hyväksyy kyseiset vaatimukset, ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

21 Komissio vaatii valituksen hylkäämistä ja valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

Tutkittavaksi ottaminen

22 Komissio toteaa, että valitusta ei voida ottaa tutkittavaksi, ja väittää, että kaikissa valitusperusteissa toistetaan asiallisesti ne väitteet ja selvitykset, jotka valittaja on esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ilman, että siinä yksilöitäisiin täsmällisesti niitä oikeudellisia virheitä, joiden väitetään rasittavan valituksenalaista tuomiota.

23 Tämän osalta on muistutettava, että EY 225 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta ja yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja että muutoksenhaun perusteena on käytettävä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuvaa toimivaltaa, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta oikeudenkäyntivirhettä, joka on hakijan edun vastainen, tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta yhteisön oikeuden rikkomista.

24 Samoin oikeuskäytännöstä käy ilmi, että jos valittaja riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän yhteisön oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. Muutoksenhakumenettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (ks. C-240/03 P, Comunità montana della Valnerina v. komissio, tuomio 19.1.2006, Kok., s. I-731, 107 kohta sekä mm. asia C-488/01 P, Martinez v. parlamentti, määräys 11.11.2003, Kok., s. I-13355, 39 kohta ja asia C-338/05 P, Front national ym. v. parlamentti ja neuvosto, määräys 13.7.2006, 23 kohta).

25 Lisäksi valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (ks. em. asia Comunità montana della Valnerina v. komissio, tuomion 105 kohta sekä mm. em. asia Martinez v. parlamentti, määräyksen 40 kohta ja em. asia Front national ym. v. parlamentti ja neuvosto, määräyksen 24 kohta).

26 Tämän osalta on todettava, että valittaja on yksilöinyt valituksenalaisen tuomion tietyt kohdat eli erityisesti 38, 41–43, 44 ja 54 kohdan, joiden osalta se on esittänyt oikeudellisia väitteitä, joilla pyritään osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisia virheitä.

27 Näin ollen tutkimatta jättämistä koskeva väite on hylättävä.

Pääasia

28 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi viiteen valitusperusteeseen. Ensimmäinen valitusperuste koskee valituksenalaisen tuomion puutteellisia perusteluja komission harkintavallan osalta sen tutkiessa sille tehtyjä kanteluja. Toisessa, kolmannessa ja neljännessä

valitusperusteessa valittaja väittää pääasiallisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio on perusteeton ja siitä puuttuvat perustelut sen toteamuksen osalta, jonka mukaan menettelytavat eivät vaikuttaneet jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Lopuksi valittaja väittää viidennessä valitusperusteessaan, että valituksenalaisessa tuomiossa on oikeudellinen virhe, koska vain mahdollinenkin vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan riittää perustelemaan EY 81 ja EY 82 artiklan soveltamisen.

Ensimmäinen valitusperuste

– Asianosaisten lausumat

29 Valittaja vetoaa perustelujen puuttumiseen valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole sen mukaan tutkinut, onko komissio noudattanut riidanalaisessa päätöksessä sen harkintavallan rajoja, jota sillä on käsitellessään sille jätettyjä kilpailuoikeutta koskevia kanteluja. Se, että komissiolle on tunnustettu tällainen toimivalta sen käsitellessä kanteluja, ei oikeuta kanteen hylkäämistä, koska komissio ei saa käyttää kyseistä harkintavaltaa mielivaltaisesti.

30 Komissio vastaa tähän, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellut täsmällisesti ja kattavasti arviointiaan, jonka mukaan komissio on noudattanut riidanalaisessa päätöksessä harkintavaltansa rajoja.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 On todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa, että komission edellytetään määrittelevän ja panevan täytäntöön yhteisön kilpailupolitiikan, ja sillä on tätä varten harkintavaltaa sille tehtyjen kantelujen käsittelemisessä (ks. vastaavasti asia C-119/97 P, Ufex ym. v. komissio, tuomio 4.3.1999, Kok., s. I-1341, 88 ja 89 kohta).

32 Tästä ei voida kuitenkaan päätellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi laiminlyönyt tutkia, onko komissio käyttänyt tätä toimivaltaa oikeuskäytännössä vahvistetuissa rajoissa.

33 Todettuaan valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun komissio asettaa asiat tärkeysjärjestykseen tutkiessaan sille saapuneita kanteluja, se voi päättää, missä järjestyksessä kantelut on tutkittava ja käyttää tärkeysjärjestyksen perusteena tiettyyn asiaan liittyvää yhteisön etua, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi saman tuomion seuraavassa kohdassa, että komission on yhteisön etua arvioidessaan otettava huomioon yksittäistapauksen olosuhteet ja erityisesti sen käsiteltäväksi saatetussa kantelussa sille esitetyt tosiseikat ja oikeudelliset seikat punnitsemalla erityisesti sitä, mikä on väitetyn kilpailusääntöjen rikkomisen merkitys yhteismarkkinoiden toiminnan kannalta, kuinka todennäköisesti kilpailusääntöjen rikkomisesta saadaan hankittua näyttö ja miten laajoja tarpeelliset tutkimukset olisivat.

34 Tämän osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on korostanut, että sen tehtävänä on erityisesti selvittää, käykö riidanalaisesta päätöksestä ilmi, että komissio on punninnut intressejä tällä tavoin (valituksenalaisen tuomion 41 kohta).

35 Valituksenalaisen tuomion seuraavissa kohdissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimenomaan tutkinut tämän kysymyksen.

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on erityisesti tutkinut kyseisen tuomion 46 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa, onko komissio perustellusti katsonut, että kantelun kohteena olleet menettelytavat eivät aiheuttaneet merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla, voidakseen todeta, että kyseisiin menettelytapoihin ei liittynyt sellaista riittävää yhteisön etua, että komissio tutkii kantelun.

37 Näin toimiessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on harjoittanut tuomioistuinvalvontaa niiden olosuhteiden osalta, joissa komissio on käyttänyt harkintavaltaansa.

38 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida moittia siitä, ettei se ole tutkinut, oliko komissio noudattanut riidanalaisessa päätöksessä sen harkintavallan rajoja, jota sillä on käsitellessään sille jätettyjä kanteluja. Valituksenalaisen tuomion perustelut eivät näin ollen ole tältä osin puutteellisia.

39 Tästä syystä ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste

– Asianosaisten lausumat

40 Valittaja on kohdistanut toisen, kolmannen ja neljännen valitusperusteensa, jotka on tutkittava yhdessä, koskemaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamuksia, joiden mukaan silloin, kun rikkomisen vaikutukset ilmenevät vain yhden jäsenvaltion alueella, komissio saa hylätä kantelun sen vuoksi, että asiaan ei liity riittävää yhteisön etua, koska rikkominen ei vaikuta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

41 Se vetoaa täten erityisesti toisessa ja kolmannessa valitusperusteessaan arviointivirheisiin tai puutteellisiin perusteluihin valituksenalaisen tuomion 41–43 kohdassa. Lisäksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tukeutunut kyseisen tuomion 44 kohdassa oikeuskäytäntöön, joka ei liity millään tavalla tekijänoikeuksiin, ottamatta huomioon useita asian kannalta merkityksellisiä tuomioita, joista käy ilmi, että kyseessä voi olla vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, vaikka kilpailusääntöjen rikkominen tapahtuisi yksinomaan yhden jäsenvaltion alueella.

42 Neljännessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että EY 81 ja EY 82 artiklassa ei suljeta pois suoralta kädeltä, että kyseessä voi olla vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, jos kilpailusääntöjen rikkominen on tapahtunut yhden ainoan jäsenvaltion alueella. Lisäksi se riitauttaa valituksenalaisen tuomion 49 ja 50 kohtaan sisältyvän toteamuksen, jonka mukaan se ei ollut esittänyt seikkoja, jotka osoittaisivat yhtäältä, että kantelun kohteena olleet menettelytavat vaikuttivat jäsenvaltioiden välisiin kauppavirtoihin tavalla, joka voi haitata yhtenäismarkkinoiden tavoitteiden toteutumista, ja toisaalta, että kantelun kohteena olevista menettelytavoista aiheutuneiksi väitetyt vahingot eivät kohdistu pääasiallisesti Kreikan alueella musiikkia käyttäviin tahoihin ja kreikkalaisiin oikeudenhaltijoihin. Se tukeutuu tämän osalta erityisesti seuraaviin seikkoihin:

– noin 4 500 yritystä, jotka ovat käyttäneet musiikkia ja ovat suorittaneet säännöllisesti tekijänoikeusmaksut, ovat lakanneet lähettämästä musiikkia kolmen elimen lähioikeuksien perusteella vaatimien maksujen vuoksi (lähioikeuksista peritään 5 prosentin suuruinen maksu, jota on verrattava valittajan kantamaan, 2,2 prosentin suuruiseen tekijänoikeusmaksuun). Kuten lisäksi Monomeles Protodikeio Athinon [yhden tuomarin kokoonpanossa toimiva Ateenan alioikeus (Kreikka)] on todennut tuomiossaan nro 5144/2005, valittaja on perinyt Olympiaki Aeroporian lentokoneissa lähetetystä musiikista tekijänoikeusmaksuina 5 522 euroa vuodessa, kun taas kolme elintä ovat vaatineet tältä lentoyhtiöltä 627 563 euroa vuodessa samasta musiikista suoritettavina lähioikeusmaksuina, ja

– edellä selostetun toiminnan seurauksena on vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan tekijänoikeuksien ja lähioikeuksien alalla, koska noin 50 prosenttia Kreikassa levitetystä musiikista on ulkomaista musiikkia. Lisäksi valittaja edustaa Kreikassa kaikkia niitä ulkomaisia musiikintekijöitä, joiden musiikkia levitetään Kreikassa, ja se kerää heille kuuluvat maksut heidän lukuunsa Kreikassa. Näin ollen heiltä jää saamatta huomattavia tuloja kolmen elimen vaatimien kohtuuttomien maksujen vuoksi.

43 Komission mukaan valituksenalaisen tuomion yksityiskohtaisista perusteluista käy selvästi ilmi, että kolmen elimen toiminnan asiayhteys tai niiden menettelytavat eivät ole herättäneet mitään epäilyjä siitä, että näillä toiminnoilla olisi tuntuvaa vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, toisin kuin valittaja väittää.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Aluksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen yhtäältä määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi sille toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikaston arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (ks. asia C-390/95 P, Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomio 11.2.1999, Kok., s. I-769, 29 kohta ja asia C-237/98 P, Dorsch Consult v. neuvosto ja komissio, tuomio 15.6.2000, Kok., s. I-4549, 35 kohta).

45 Näin ollen valittajan erityisesti neljännen valitusperusteen yhteydessä esittämät väitteet, joilla pyritään osoittamaan vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, eli se,

että se perii Kreikassa sekä kreikkalaisten että muihin Euroopan unionin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden tekijöiden musiikin käytöstä tekijänoikeusmaksuja, sekä se, että se suorittaa tällä tavoin kerätyt maksut vastavuoroista edustamista koskevien sopimusten perusteella, jotka on tehty muissa jäsenvaltioissa sijaitsevien vastaavien elinten kanssa, joiden tehtävänä on, kuten AEPI:lla, musiikkiteosten tekijänoikeuksien yhteishallinnointi, eivät voi menestyä.

46 Ensinnäkin kaikki nämä väitteet koskevat pelkästään tosiseikkoja, eikä yhteisöjen tuomioistuin voi näin ollen tutkia niitä muutoksenhaun yhteydessä.

47 Toiseksi valittaja ei ole väittänyt, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi ottanut tietyn selvityksen huomioon vääristyneellä tavalla.

48 Kolmanneksi valittaja tyytyy pääasiallisesti riitauttamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamuksen, jonka mukaan kantaja ei ole näyttänyt toteen, että kantelun kohteena olleet menettelytavat ovat omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Nämä valitusperusteet osoittautuvat kuitenkin joka tapauksessa tehottomiksi, koska tällainen vaikutus ei sellaisenaan saa aikaan merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla. Tämän osalta on huomautettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt kantajan kumoamiskanteensa tueksi esittämän ensimmäisen kanneperusteen toteamalla, että kantaja ei ollut esittänyt mitään konkreettista seikkaa, joka osoittaisi, että yhteismarkkinoilla tosiasiallisesti tai mahdollisesti olisi merkittäviä häiriöitä.

49 Tämän osalta on korostettava, että yhtäältä vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja toisaalta merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla koskevat käsitteet ovat kaksi erillistä käsitettä.

50 Ensimmäisen käsitteen osalta on todettava, että EY 81 ja EY 82 artiklan sanamuodosta käy ilmi, että niitä voidaan soveltaa kilpailua rajoittaviin yhteistoimintajärjestelyihin ja määräävän aseman väärinkäyttöön vain, jos nämä järjestelyt ja väärinkäyttö ovat omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan toimii näin ollen erotteluperusteena yhteisön kilpailuoikeuden, erityisesti EY 81 ja EY 82 artiklan, ja kansallisen kilpailuoikeuden soveltamisalojen välillä. Jos osoittautuu, että väitetty rikkominen ei ole omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan tai että se on omiaan vaikuttamaan vain merkityksettömällä tavalla (ks. vastaavasti asia C-238/05, Asnef-Equifax ja Administración del Estado, tuomio 23.11.2006, Kok., s. I-11125, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja asia C-407/04 P, Dalmine v. komissio, tuomio 25.1.2007, Kok., s. I-829, 90 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), yhteisön kilpailuoikeutta ja erityisesti EY 81 ja EY 82 artiklaa ei voida soveltaa.

51 Lisäksi vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että jotta yritysten välinen sopimus olisi omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, objektiivisten oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen perusteella on oltava riittävän todennäköistä, että se voi tosiasiallisesti tai mahdollisesti vaikuttaa jäsenvaltioiden välisiin kauppavirtoihin suoraan tai välillisesti tavalla, joka voi haitata jäsenvaltioiden välisten yhtenäismarkkinoiden tavoitteiden toteutumista (ks. vastaavasti erityisesti em. asia Dalmine v. komissio, tuomion 90 kohta).

52 Merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla koskeva käsite voi toimia yhtenä sen kysymyksen arviointiperusteena, liittyykö asiaan sellaista riittävää yhteisön etua, että komissio tutkii kantelun.

53 Kun näin ollen komissio asettaa sille tehdyt kantelut tärkeysjärjestykseen, se voi lainmukaisesti käyttää perusteena yhteisön etua. Tässä yhteydessä sen on arvioitava kussakin tapauksessa sitä, kuinka vakavia väitetyt kilpailuolosuhteiden loukkaamiset ovat ja kuinka pysyviä niiden vaikutukset ovat. Tästä velvollisuudesta seuraa erityisesti, että sen on otettava huomioon kantelussa esitettyjen rikkomisten kesto ja merkitys sekä

niiden vaikutus Euroopan yhteisössä vallitsevaan kilpailutilanteeseen (em. asia Ufex ym. v. komissio, tuomion 93 kohta).

54 Näin ollen tapauksessa, jossa on katsottu, että kyseessä on vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, EY 81 ja EY 82 artiklan rikkomista koskevan kantelun tutkii komissio eivätkä kansalliset kilpailuviranomaiset, jos asiaan liittyy riittävä yhteisön etu. Näin saattaisi olla erityisesti silloin, kun kantelun kohteena oleva rikkominen on omiaan aiheuttamaan merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla.

55 Vaikka tämän osalta onkin totta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole valituksenalaisessa tuomiossa erottanut näitä kahta käsitettä selvästi ja täsmällisesti toisistaan vaan on sekoittanut ne keskenään, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 40–45 kohdassa, tästä toteamuksesta ei kuitenkaan seuraa, että kyseinen tuomio olisi kumottava, koska tuomiolauselman tueksi on esitetty muita oikeudellisia perusteluita (ks. vastaavasti erityisesti asia C-30/91 P, Lestelle v. komissio, tuomio 9.6.1992, Kok., s. I-3755, 28 kohta ja asia C-210/98 P, Salzgitter v. komissio, tuomio 13.7.2000, Kok., s. I-5843, 58 kohta).

56 Valituksenalaisen tuomion 49, 50 ja 54 kohdasta yhdessä luettuina käy näet erityisesti ilmi, että kyseisen tuomion tuomiolauselman tueksi on esitetty perusteita, jotka voidaan esittää tiivistetysti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kyseisen tuomion 54 kohdassa tekemässä toteamuksessa, jonka mukaan kantaja ei ole esittänyt mitään konkreettista seikkaa, joka osoittaisi, että yhteismarkkinoilla tosiasiallisesti tai mahdollisesti on merkittäviä häiriöitä.

57 Tästä seuraa näin ollen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossa tehdyistä, vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan EY 81 ja EY 82 artiklassa tarkoitetulla tavalla koskevista toteamuksista riippumatta hylännyt kanteen sillä perusteella, että ei ollut olemassa mitään konkreettisia seikkoja, jotka osoittaisivat, että yhteismarkkinoilla tosiasiallisesti tai mahdollisesti olisi merkittäviä häiriöitä, mitä käytettiin sen arviointiperusteena, liittyikö asiaan sellaista riittävää yhteisön etua, että komissio tutkii kantelun.

58 Näin ollen ei voida katsoa, että valituksenalaiselle tuomiolle ominainen sekaannus, johon valittaja ei lisäksi ole vedonnut muutoksenhaussaan, olisi omiaan tekemään mahdottomaksi kyseisen tuomion taustalla olevien perusteiden ymmärtämisen, kun pyritään riitauttamaan tuomion pätevyys tai kun yhteisöjen tuomioistuin harjoittaa tuomioistuinvalvontaa.

59 Vaikka samoin onkin totta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa, että kantaja ei ole näyttänyt toteen, että komissio olisi riidanalaisessa päätöksessä tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että kantelun kohteena olleet menettelytavat eivät olleet omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan EY 81 ja EY 82 artiklassa tarkoitetuin tavoin, vaikka komissio ei ole lausunut mitään tästä kysymyksestä, tämä toteamus ei kuitenkaan koske merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla koskevaa käsitettä.

60 Kun otetaan lisäksi huomioon se, että komissio ei ole riidanalaisessa päätöksessä käsitellyt vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan koskevaa kysymystä, on huomautettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kyseisessä toteamuksessa ei näin ollen suljettu pois sitä, että toimivaltaiset kansalliset viranomaiset voivat soveltaa esillä olevassa asiassa EY 81 ja EY 82 artiklaa.

61 Valittajan toisen ja kolmannen valitusperusteen yhteydessä esittämästä väitteestä, joka mainitaan tämän tuomion 41 kohdassa ja joka koskee yhteisöjen tuomioistuimen useissa eri asioissa antamia tuomioita, on todettava, että tällä tavoin viitatulla oikeuskäytännöllä ei ole merkitystä esillä olevassa asiassa.

62 Valittajan viittaamissa yhteisöjen tuomioistuimen tuomioissa eli asiassa 22/78, Hugin Kassaregister ja Hugin Cash Registers vastaan komissio, 31.5.1979 annetussa tuomiossa (Kok., s. 1869); edellä mainitussa asiassa Tournier annetussa tuomiossa; edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Lucazeau ym. annetussa tuomiossa; asiassa C-179/90, Merci convenzionali porto di Genova, 10.12.1991 annetussa tuomiossa

(Kok., s. I-5889, Kok. Ep. XI, s. I-537); asiassa C-18/93, Corsica Ferries, 17.5.1994 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-1783, Kok. Ep. XV, s. I-147) ja yhdistetyissä asioissa C-241/91 P ja C-242/91 P, RTE ja ITP vastaan komissio, 6.4.1995 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-743) on näet kaikissa kyseessä vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan EY 81 ja EY 82 artiklassa tarkoitetulla tavalla koskeva käsite.

63 Ainoalla valittajan viittaamalla tuomiolla, joka koskee merkittäviä häiriöitä yhteismarkkinoilla koskevaa käsitettä, eli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-5/93, Tremblay ym. vastaan komissio, 24.1.1995 antamalla tuomiolla (Kok., s. II-185) ei myöskään ole merkitystä esillä olevassa asiassa. Tuon tuomion 40 kohdasta käy näet ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi komission päätöksen perustelujen puuttumisen vuoksi siltä osin kuin tuolla päätöksellä oli hylätty kantelut, jotka koskivat eri jäsenvaltioissa toimivien tekijänoikeusjärjestöjen toistensa kanssa tekemistä vastavuoroisista edustussopimuksista aiheutuvaa markkinoiden jakamista. Esillä olevassa asiassa ei kuitenkaan ole kyseessä tällainen tilanne.

64 Tästä seuraa, että toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste on hylättävä.

Viides valitusperuste

– Asianosaisten lausumat

65 Valittaja riitauttaa valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa tehdyn toteamuksen, jonka mukaan se ei ollut esittänyt mitään konkreettista seikkaa, joka osoittaisi, että yhteismarkkinoilla tosiasiallisesti tai mahdollisesti on merkittäviä häiriöitä. Valittajan mukaan EY 81 ja EY 82 artiklassa ei edellytetä tosiasiallista häiriötä, vaan mahdollinen häiriö riittää. Se tukeutuu tämän osalta tiettyihin seikkoihin, joista suurimpaan osaan on jo vedottu neljännen valitusperusteen yhteydessä, ja katsoo, että mahdollinen

vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan on ilmeinen. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sen mukaan tulkinnut virheellisesti EY 81 ja EY 82 artiklaa.

66 Komissio vastaa tähän, että valittaja on tulkinnut virheellisesti valituksenalaisen tuomion 42, 48–50, 54 ja 55 kohtaa, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viittausta siihen, että yhteismarkkinoilla ”tosiasiallisesti tai mahdollisesti” olisi merkittäviä häiriöitä, on arvioitava kantajan esittämän näytön perusteella.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

67 Valittaja riitauttaa viidennessä valitusperusteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa tekemän toteamuksen, jonka mukaan kantaja ei ollut esittänyt mitään konkreettista seikkaa, joka osoittaisi, että yhteismarkkinoilla tosiasiallisesti tai mahdollisesti on merkittäviä häiriöitä, pyrkimällä vain osoittamaan, että kantelun kohteena olevat menettelytavat mahdollisesti vaikuttavat jäsenvaltioiden väliseen kauppaan EY 81 ja EY 82 artiklassa tarkoitetulla tavalla.

68 Kuten tämän tuomion 48 kohdasta käy ilmi, vaikka oletettaisiinkin, että kantelun kohteena olevat menettelytavat mahdollisesti vaikuttavat jäsenvaltioiden väliseen kauppaan EY 81 ja EY 82 artiklassa tarkoitetulla tavalla, niin kuin valittaja väittää, tällainen vaikutus ei kuitenkaan sellaisenaan saa aikaan, että yhteismarkkinoilla mahdollisesti on merkittäviä häiriöitä.

69 Näin ollen viides valitusperuste on hylättävä tehottomana.

70 Edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

71 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset